

יער רב-קומות

מ. פרישבין (1873 – 1954)

לכל חיות היער קומות משלהן. עכברים חיים במחילות, תחת האדמה. ציפורים כמו זמיר בונות את הקנים שלהן ממש על פני האדמה. קיכלי – יותר גבוה בתוך שיחים, ציפורים אחרות כמו נקר וירגזי בתוך נקרות של עץ. בצמרות העצים בונים קנים ציפורי טרף, נץ ועיט.

לאחרונה טיילתי ביער והבנתי שהציפורים נוהגות בקומות מגוריהן באופן שונה מאשר אנחנו בבניינים רבי קומות. אצלנו אפשר להתחלף, לחיות פעם גבוה, פעם נמוך. אצלן כל מין חי רק בקומה שלו.

פעם, תוך כדי ציד, הגענו לקרחת יער עם עצי לבנה מתים. קורה לעתים קרובות שלבנה

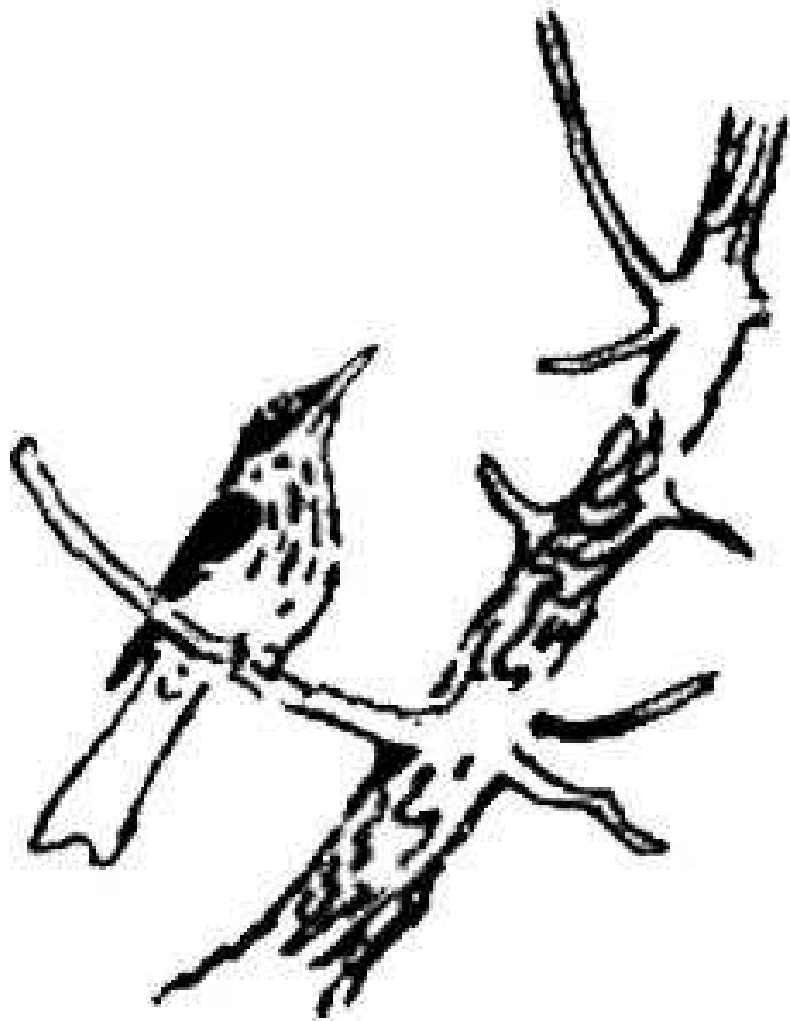
מגיע לגובה מסוים ומתייבש. עץ אחר כאשר מתייבש משליך מעצמו את הקליפה ואז העצה הגלויה נרקבת מהר וכל העץ נופל. אצל לבנה הקליפה לא נופלת. היא מלאה שרף, בחוץ לבנה ונשארת כמגן בלתי חדיר

של העצה, והעץ המת עומד עוד כאילו חי. כשעץ לבנה מת העצה הופכת לאבקה לחה, ומבחוץ העץ נראה כמו חי, כאשר נוגעים בו

הוא מתפרק לחתיכות ונופל. זה משחק יפה ומעניין להפיל עצים כאלה, אך אם לא משגיחים אפשר לקבל מכה טובה בראש. אלא שאנחנו, הציידים, לא מפחדים ואם נתקלים בעצי לבנה כאלה ומתחילים להתחרות בהפלתם. אז כשהגענו לקרחת יער עם עצים כאלה הפלנו עץ לבנה גבוה. העץ נשבר לכמה חתיכות ובאחת מהן הייתה ניקרה עם קן של ירגזי. הגוזלים לא נהרגו בנפילה, אלא יחד עם הקן שלהם נפלו מנקרה. הגוזלים הערומים, עוד ללא נוצות, פתחו רחב את מקורותיהם וכנראה חשבו אותנו להורים שלהם כי ביקשו בציוצים לקבל תולעת. חפרנו קצת באדמה ומצאנו שלשולים, נתנו להם והם אכלו, בלעו אותם והמשיכו לציץ.

מהר מאוד באו ההורים, הירגזים, בעלי לסתות לבנות ועם תולעים במקור התיישבו על העצים הסמוכים. "שלום, יקרים" אמרנו להם "קרה אסון. לא התכוונו להזיק." הירגזים לא ענו לנו דבר וכנראה לא יכלו להבין מה קרה כאן, איפה העץ ואיפה הגוזלים שלהם. הן בעצבנות קפצו מענף לענף. "הנה הם" הצבענו להן על הקן שנח על האדמה "הנה, שמעו איך הם מצייצים, איך קוראים להן!" הירגזים לא הקשיבו לנו, בהתרגשות קפצו הנה והנה אבל לא רצו לרדת למטה מהקומה שלהן. "אולי הן מפחדות מאתנו" אמר חברי "בוא ונסתתר." והסתתרנו.

לא! הגוזלים צייצו, ההורים צייצו והתעופפו
אבל לא ירדו למטה.
אז ניחשנו שאצל הציפורים, לא כמו אצלנו
בבתים רבי קומות, הן לא יכולות להחליף את
הקומה. להן פשוט נדמה היה שכל הקומה
נעלמה יחד עם הגוזלים.
"אוי-אוי-אוי!" אמר חברי "כמה שאתן
טיפשות."
ממש ריחמנו עליהן. כאלה יפות, בעלי
כנפיים, ולא יכולות להבין דבר פשוט.
ואז לקחנו את החתיכה הגדולה שבו נמצאה
הנקרה, שברנו ענף של עץ ליבנה שכן ושמנו
עליו את החתיכה עם הקן, בדיוק בגובה שבו
עמד הקן על העץ המת.
לא היינו צריכים להמתין הרבה. תוך דקות
אחדות ההורים המאושרים פגשו את הגוזלים
שלהם.